

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **M. J.**, zast. Mgr. Monikou Papugovou, advokátkou se sídlem Opatovická 1659/4, Praha, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2024, č. j. 5 Af 5/2021-150,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým tento soud odmítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2019, č. j. 2410/19/5300-21443-712603. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti 7 dodatečným platovým výměrům zde dne 29. 11. 2017, kterými Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) stěžovateli doměřil DPH (za zdaňovací období červen až prosinec 2013) a tyto platební výměry potvrdil.

[2] K doměření daně správce daně přistoupil na základě daňové kontroly. Se závěry vyplývajícími z této daňové kontroly stěžovatel nesouhlasil, a proto odvoláním brojil proti dodatečným platovým výměrům. Společně s odvoláním stěžovatel podle svého tvrzení správci daně doručil na podatelnu také „zrušení udělené plné moci“, kterým zrušil plnou moc vystavenou Ing. J. G., zmocněné k zastupování stěžovatele ve všech věcech před finančními úřady a požadoval, aby správní orgány doručovaly písemnosti přímo jemu

a vedly s ním veškerá jednání. Toto zrušení plné moci správce daně ve svém spisovém materiálu neevidoval, rozhodnutí o odvolání ze dne 30. 1. 2019 tak zaslal nikoliv přímo stěžovateli, ale právě Ing. G.

2. Rozhodnutí městského soudu

[3] Stěžovatel dne 3. 1. 2021 podal k Obvodnímu soudu pro Prahu 4 žalobu, kterou se domáhal zrušení dodatečných platebních výměrů. Tento soud dospěl k závěru, že napadená věc náleží do příslušnosti soudu, který rozhoduje podle zvláštního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Řízení proto usnesením ze dne 8. 2. 2021, č. j. 21 C 1/2021-14, zastavil a zároveň stěžovatele poučil o možnosti podat žalobu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Stěžovatel podal dne 17. 3. 2021, tedy v uvedené měsíční lhůtě od doručení usnesení, žalobu k věcně a místně příslušnému městskému soudu.

[4] V žalobě stěžovatel namítal, že proti dodatečným platebním výměrům brojil rovněž odvoláním podaným dne 27. 12. 2017 na podatelně správce daně a společně s odvoláním zrušil plnou moc vystavenou Ing. J. G. Když stěžovatele ani po dvou letech od podání odvolání nikdo neinformoval o jeho výsledku, navštívil ředitele žalovaného. Ten stěžovateli sdělil, že o věci již bylo rozhodnuto a rozhodnutí o odvolání bylo doručeno Ing. G., která však podle tvrzení stěžovatele žádné stanovisko správce daně neobdržela. V žalobě tak stěžovatel brojil zejména proti nesprávnému postupu žalovaného při doručování rozhodnutí o odvolání, který jej svým pochybením a ztrátou podání, jímž došlo ke zrušení plné moci, zbavil možnosti řešit věc u soudu.

[5] Stěžovatel ve své žalobě za napadené rozhodnutí označil výše uvedené dodatečné platební výměry, proti nimž brojil také odvoláním a za žalovaného označil správce daně. O stěžovatelově odvolání však již žalovaný rozhodl, městský soud tak v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, viz např. rozsudek ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48, č. 2646/2012 Sb. NSS, za napadené rozhodnutí považoval rozhodnutí ze dne 31. 1. 2019, č. j. 2410/19/5300-21443-712603, kterým žalovaný zamítl toto odvolání a dodatečné platební výměry potvrdil. Za žalovaného městský soud považoval právě Odvolací finanční ředitelství, které o stěžovatelově odvolání rozhodlo.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě mimo jiné uvedl, že i kdyby stěžovatel o vydání napadeného rozhodnutí skutečně nevěděl, prokazatelně se do jeho sféry dostalo dne 17. 11. 2019, kdy bylo stěžovateli doručeno sdělení, jehož přílohou bylo i toto rozhodnutí. Městský soud stěžovatele výslovně vyzval, aby se k tomuto tvrzení vyjádřil. Stěžovatel uvedl, že mu dne 17. 11. 2019 bylo doručeno pouze sdělení žalovaného, a to bez rozhodnutí žalovaného. Žalovaný následně k další výzvě městského soudu předložil potvrzení a detail odeslané datové zprávy, ze kterých vyplývá, že sdělení obsahovalo dvě přílohy označené jejich číslem jednacím, a to právě text samotného sdělení a rozhodnutí o odvolání. V reakci na tyto důkazy stěžovatel uvedl, že i pokud by rozhodnutí žalovaného bylo zasláno v příloze sdělení, nemůže jít o oficiální doručení tohoto rozhodnutí a předložil rovněž doručenkou vztahující se k posuzovanému sdělení, která neobsahovala žádnou informaci o jeho přílohách.

pokračování

[7] Městský soud dospěl k závěru, že stěžovatel žalobu podal opožděně, a proto ji v souladu § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítl.

[8] V odůvodnění napadeného usnesení městský soud zdůraznil, že přílohu sdělení žalovaného ze dne 11. 11. 2019, č. j. 45269/19/5300-21443-712603, tvořilo i rozhodnutí o odvolání proti dodatečným platebním výměrům. Podle doručky bylo toto sdělení stěžovateli doručeno prostřednictvím datové schránky dne 17. 11. 2019. Z doručky předložené stěžovatelem k tomuto sdělení sice není patrné, zda obsahovalo nějaké přílohy a případně jaké, avšak z doručky předložené žalovaným vyplývá, že datová zpráva obsahovala dvě přílohy, a to právě text samotného sdělení označený odpovídajícím číslem jednacím a dále přílohu označenou jako „rozhodnutí_č.j._2410_19.pdf (4,52 MB)“. Podle městského soudu tak s ohledem na shodu v čísle jednacím rozhodnutí žalovaného šlo právě o žalobou napadené rozhodnutí.

[9] Rozhodnutí žalovaného proto bylo stěžovateli doručeno nejpozději touto datovou zprávou, tedy dne 17. 11. 2019. Městský soud tak uzavřel, že i kdyby bylo pravdivé tvrzení stěžovatele o nesprávném doručování Ing. J. G., stěžovatel měl možnost seznámit se s rozhodnutím žalovaného a žalobu měl podat nejpozději dne 17. 1. 2020. Žalobu tak stěžovatel podal opožděně a soud ji musel v souladu s § 72 odst. 1 a 4 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděnou odmítnout.

3. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[10] Usnesení městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností. Stěžovatel uvedl, že s napadeným usnesením nesouhlasí, neboť žalovaný uvedenou datovou zprávu zaslal dne 12. 11. 2019 v 14:33, a nikoliv dne 11. 11. 2019, jak uvádí městský soud, neví tak, zda městský soud neoznačuje jinou datovou zprávu, která stěžovateli nikdy nebyla doručena. Dále namítá, že městský soud nedostatečně zkoumal předložené listiny, jejichž součástí byla právě i stěžovatelem předložená doručka k posuzované datové zprávě. V této souvislosti stěžovatel uvádí, že ani jeden z důkazů, resp. doruček, nemá větší váhu a informace vyplývající ze stěžovatelem předložené doručky vyvracejí informace vyplývající z doručky předložené žalovaným. Městský soud mohl pochybení žalovaného napravit a doručit stěžovateli rozhodnutí žalovaného při jednání, případně žalovaného vyzvat k novému doručení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační nesouhlasil s tvrzením stěžovatele, dle kterého se městský soud nedostatečně seznámil s předloženými důkazy; zejména z bodu 14. napadeného usnesení je zřejmé, že se městský soud s důkazy seznámil a vycházel z nich. Žalovaný na výzvu městského soudu zaslal doručku vztahující se ke sdělení informací, ze které je patrné, že součástí tohoto sdělení bylo i rozhodnutí o odvolání, které tak stěžovateli bylo doručeno nejpozději dne 17. 11. 2019. Žalovaný však trval na tom, že městský soud měl včasnost žaloby posuzovat od okamžiku doručení rozhodnutí žalovaného zástupkyni stěžovatele, pokud soud posuzoval i ostatní okolnosti, činil tak nad rámec podstaty sporu. Na závěr svého vyjádření ovšem žalovaný uvedl, že se s právním názorem městského soudu plně ztotožňuje.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti, ověřil při tom, zda toto usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti v první řadě namítá, že s argumentací městského soudu nesouhlasí proto, že datovou zprávu, jejíž součástí mělo být i rozhodnutí o odvolání, žalovaný podal dne 12. 11. 2019 v 14:33, nikoliv dne 11. 11. 2019 jak konstatuje městský soud. Z tohoto důvodu stěžovatel polemizuje s tím, zda městský soud nevycházel z jiné datové zprávy, kterou stěžovatel nikdy neobdržel.

[15] S tímto tvrzením se Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit. Stěžovatel totiž v kasační stížnosti přehlíží, že městský soud sdělení neidentifikoval datem jeho odeslání, ale datem, kdy bylo vytvořeno, resp. podepsáno. I z další identifikace datové zprávy je zřejmé, že se městský soud zabýval totožnou datovou zprávu, jejíž doručení prokazoval žalovaný. Doručenkou k této datové zprávě předložil také stěžovatel, který tak doručení posuzované datové zprávy doposud nezpochybnil. Městský soud předmětnou datovou zprávu neidentifikoval pouze datem, ale uvedl i číslo jednací daného sdělení tedy, 45269/19/5300-21443-712603, stejně jako ID datové zprávy 725639627. Toto ID datové zprávy i číslo jednací se shoduje s údaji uvedenými v doručence předložené stěžovatelem, ve které však zcela absentuje údaj o přílohách. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že se obě doručení vztahují k totožné datové zprávě, avšak pouze doručení žalovaného potvrzuje také skutečnost, že tato datová zpráva obsahovala rovněž dvě přílohy.

[16] Nejvyšší správní soud tak argumentaci stěžovatele považuje za nedůvodnou, neboť identifikace sdělení datem jeho vytvoření nijak nerozporuje to, že jde o datovou zprávu, která stěžovateli byla odeslána právě dne 12. 11. 2019 a řádně doručena dne 17. 11. 2019, což sám stěžovatel žádným způsobem nevyvrací. Tato skutečnost jednoznačně vyplývá z celkové identifikace této datové zprávy jejím ID a číslem jednacím. Městský soud tedy odkazuje na datovou zprávu, kterou stěžovatel prokazatelně obdržel a mohl se seznámit s jejím obsahem, včetně informace, že již bylo vydáno rozhodnutí o odvolání stěžovatele a že je toto rozhodnutí obsaženo v příloze datové zprávy.

[17] Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit ani s žalovaným, podle kterého bylo posuzování doručení rozhodnutí o odvolání jako součásti sdělení provedeno zcela nad rámec podstaty věci. Naopak podle Nejvyššího správního soudu městský soud postupoval správně, když v první řadě zkoumal, zda by bylo možné žalobu považovat za včasnou alespoň v případě, že k doručení žalobou napadeného rozhodnutí skutečně došlo až dne 17. 11. 2019 namísto 11. 2. 2019. V případě, že by městský soud žalobu považoval za opožděnou i při pozdějším doručení napadeného rozhodnutí, bylo by nadbytečné zkoumat, zda bylo stěžovateli rozhodnutí poprvé doručováno správně.

pokračování

[18] Nelze totiž pominout materiální funkci doručení rozhodnutí, kterou je možnost seznámit se s obsahem určité písemnosti. Pochybení při doručování může být zhojeno v případě, že dané rozhodnutí bylo jeho adresátovi doručeno jiným nezpochybnitelným způsobem. Takovýto závěr vyplývá také z dřívější judikatury zdejšího soudu, viz blíže např. rozsudky ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008-73, ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010-95, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011-88.

[19] Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje s městským soudem, který se nejprve zabýval tím, jestli napadené rozhodnutí žalovaného bylo přílohou sdělení žalovaného ze dne 11. 11. 2019, odeslaného dne 12. 11. 2019 a jestli nejpozději v okamžik doručení tohoto sdělení byla naplněna materiální funkce doručování správních rozhodnutí, tedy zda měl stěžovatel možnost seznámit se s obsahem tohoto rozhodnutí, případně proti němu brojit.

[20] Podle Nejvyššího správního soudu stěžovatel žádným relevantním způsobem nepolemizuje s klíčovými pasážemi napadeného usnesení, ze kterých vyplývá, že stěžovateli bylo rozhodnutí žalovaného nejpozději dne 17. 11. 2019 doručeno prostřednictvím datové schránky. Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že doručenky týkající se napadeného unesení jsou ve vzájemném rozporu, s čímž se městský soud nevypořádal. Nicméně stěžovatel v kasační stížnosti zcela pomíjí argumentaci městského soudu, který se vyjadřoval k oběma předloženým doručenkám a jasně uvedl, že doručenka předložená stěžovatelem nijak nevyvrací tvrzení žalovaného, že k dané datové zprávě bylo v příloze připojeno také rozhodnutí o odvolání. Stěžovatelem předložená doručenka totiž neobsahuje vůbec žádnou informaci o jejích přílohách.

[21] Městský soud se tak s oběma doručenkami řádně vypořádal v bodech 11. a 14. odůvodnění napadeného usnesení, když uvedl, že stěžovatelem doložená doručenka neobsahuje žádnou informaci o přílohách, tedy ani o jejich absenci. Z těchto důvodů nevyvrací zjištění městského soudu o tom, že přílohou sdělení bylo také žalobou napadené rozhodnutí. Tomuto závěru nemůže Nejvyšší správní soud nic vytknout. Stěžovatel se v kasační stížnosti snaží navodit dojem, že mezi důkazy existuje rozpor a jsou tak dány pochybnosti o tom, zda bylo rozhodnutí žalovaného stěžovateli skutečně doručeno. Nejvyšší správní soud však těmto pochybnostem nepřisvědčil. Naopak souhlasí s městským soudem, že se obě doručenky, tj. doručenka předložená stěžovatelem a doručenka předložená žalovaným, vzájemně doplňují, neboť obě shodně potvrzují, že stěžovatel obdržel prostřednictvím datové schránky zprávu od žalovaného. Doručenka předložená žalovaným pak potvrzuje, že přílohou této zprávy bylo také napadené rozhodnutí.

[22] V kasační stížnosti stěžovatel na tuto argumentaci žádným způsobem nereaguje, natož aby předložil jinou uvěřitelnou verzi reality (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2014, č. j. 2 Afs 158/2005-82, č. 1327/2007 Sb. NSS), která by byla způsobilá vyvrátit tvrzení žalovaného o doručení rozhodnutí o odvolání společně s prokazatelně doručeným sdělením. Žalovaný i v textu samotného sdělení uváděl, že je jeho přílohou i rozhodnutí o odvolání. I kdyby stěžovateli byl doručen pouze samotný text tohoto sdělení, lze si jen stěží představit, že by stěžovatel na tento text nijak nezareagoval, tedy že by např. žalovaného neupozornil, že mu rozhodnutí, na které v textu odkazuje, vůbec nebylo doručeno.

[23] Nelze rovněž pominout, že stěžovatel v kasační stížnosti ani výslovně nenamítá, že mu napadené rozhodnutí vůbec nijak nebylo doručeno, tedy že doposud neměl možnost seznámit se s jeho obsahem, a svou argumentaci opírá pouze o procesní pochybení, ke kterým mělo v průběhu daňového řízení dojít, aniž by se však vyjádřil k závěrům městského soudu, ze kterých vyplývá, že měl nejpozději dne 17. 11. 2019 možnost seznámit se s rozhodnutím žalovaného a případně proti němu brojit podáním žaloby.

[24] Přes výše uvedené se stěžovatel v kasační stížnosti omezil na tvrzení, že se městský soud nedostatečně seznámil s předloženými listinami, s čím však Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit, neboť městský soud evidentně posuzoval veškeré relevantní listiny a vypořádal se zejména právě s rozdíly mezi předloženými doručenkami.

[25] Vzhledem k tomu, že doručka předložená stěžovatelem zcela postrádá jakýkoliv údaj o přílohách a stěžovatel v kasační stížnosti ani nenamítá, že by mu napadené rozhodnutí vůbec nebylo doručeno, vychází Nejvyšší správní soud z toho, že stěžovateli bylo rozhodnutí žalovaného doručeno nejpozději dne 17. 11. 2019. Nejpozději tímto okamžikem tak došlo k naplnění materiální funkce doručování rozhodnutí žalovaného, stěžovatel byl s daným rozhodnutím seznámen a byl tak schopen proti tomuto rozhodnutí brojit i ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud proto souhlasí se závěrem městského soudu o opožděnosti podané žaloby. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal žádné pochybení městského soudu, pro které by musel přistoupit ke zrušení napadeného usnesení.

5. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl (výrok I.).

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Úspěšnému žalovanému, jemuž by jako jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. prosince 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu